

Sygn. akt I CSK 1130/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa U. W., Ł. W. i B. W.

przeciwko Gminie Tłuszcz

o zadośćuczynienie i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 listopada 2020 r., sygn. akt VI ACa 284/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

U. W. wniosła o zasądzenie od Gminy Tłuszcz kwoty 72 225 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kwoty 150 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci godności, czci, zdrowia, nietykalności mieszkania, obniżenia oceny własnej wartości, prawa do odpoczynku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

B. W. i Ł. W. wniesli o zasądzenie od Gminy Tłuszcz kwoty po 100 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 28 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zasądził od Gminy Tłuszcz na rzecz U. W. kwotę 14 000 zł tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od 13 grudnia 2012 r. do 31 grudnia

2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; zasądził od Gminy Tłuszcz na rzecz U. W. kwotę 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od 13 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt I); zasądził od Gminy Tłuszcz na rzecz Ł. W. kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od 13 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt II); zasądził od Gminy Tłuszcz na rzecz B. W. kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia, z ustawowymi odsetkami od 13 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty (pkt III); w pozostałym zakresie oddalił powództwo (pkt IV) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt V i VI).

Wyrokiem z 25 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu apelacji obu stron, oddalił obie apelacje (pkt I) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt II).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wywiodła strona powodowa, zaskarżając go w części. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, a zarazem doniosłe dla systemu prawa i nowe – w znaczeniu nierozwiązane dotąd w orzecznictwie. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz szczegółowego uzasadnienia (por. postanowienia SN z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 stycznia 2019 r., I UK 503/17; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18; 30 listopada 2020 r., IV CSK 363/20). Istotne zagadnienie prawne musi mieć charakter rzeczywisty, generalny i abstrakcyjny (por. postanowienia SN

z: 16 września 2002 r., I PKN 691/01; 11 września 2014 r., III SK 22/11). Nie może być jednocześnie zagadnieniem pozornym, którego wyjaśnienie nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie SN z 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Skarżący nie wykazał przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane przez skarżących zagadnienie dotyczy przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa, jako kryterium decydującego o wysokości zadośćuczynienia. Tak sformułowane zagadnienie, nie spełnia wymagań, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Natomiast wywody leżące u podstaw wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią polemikę z prawidłowymi wnioskami Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Z motywów zaskarżonego wyroku w sposób jednoznaczny wynika, że Sąd II instancji wziął pod uwagę stopień nasilenia krzywdy powodów, mając na uwadze funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia. W konsekwencji przyjął, że przyznane kwoty pieniężne z tytułu zadośćuczynienia stanowią wyważony ekwiwalent poniesionej przez powodów szkody niemajątkowej.

Nie można również uwzględnić wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, opartego na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W realiach sprawy nie ma żadnego powodu do stwierdzenia niewłaściwego zastosowania art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c., błędnej wykładni art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. lub niewłaściwego zastosowania art. 362 k.c. w zw. z art. 361 k.c.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej mam miejsce, gdy zarzucane uchybienia dotyczą kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, które są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy. Nie każde naruszenie – nawet oczywiste – przepisów prawa, na które powołuje się skarżący,

stanowi podstawę zasługującą na uwzględnienie, ponieważ przesłanka ta dotyczy tylko takich uchybień, które miały wpływ na wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. min.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

W ocenie Sądu Najwyższego, skarżący w żaden sposób nie wykazali kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Wysokość zadośćuczynienia zależy w każdej sprawie od konkretnych okoliczności faktycznych i ma charakter ocenny. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny może zakwestionować ocenę sądu *meriti* co do prawidłowości wykładni i stosowania prawa tylko wtedy, gdy przyznane zadośćuczynienie jest symboliczne – nieproporcjonalne do wyrządzonej krzywdy lub sąd dopuścił się oczywistego naruszenia zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia (por. wyrok SN z 21 września 2022 r., I NSNc 75/21) Wywód skarżących nie pozwalał przyjąć, że skarga kasacyjna, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jest oczywiście uzasadniona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji oraz na podstawie art. 108 § 1 i art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego.

[as]